

JAK TO VIDÍM JÁ

Almanach dětských prací

Městská knihovna Kopřivnice

1998

Tiché přání

Vítr kolíbá listy ve větvích,
dny se zdají být horší nežli dřív.
Pravda se ztratila, cestu si najde,
někdy je to dřív, i než slunce zajde.

Smůla se lepí lehko na paty,
jednou jsi chudý, pak zas bohatý.
Jednou máš lásku, pak se ti ztratí,
čekej si - možná, možná se ti vrátí.

I mraky zčernají, když si to přeješ,
hezčí jsi, říkám ti, jen když se směješ.
Hezčí jsou slova, co na duši zahřejí,
šeptáš je do ucha čím dál tím tišeji.

Vítr kolíbá listy ve větvích,
květy už odkvetly, podzim to rychle stih.
Pravda se ztratila, cestu si hledá,
smutná jsi říčka, tichá a bledá.

Tráva usychá, ale naděje vstává,
panenka štěstí se smutně vdává.
Nesmát se, mlčet, prý není velký hřích,
to může posoudit, jen vítr ve větvích.

/Lubomír Svoboda, 16 let, učiliště/

Vítr

Jen tak do tmy vítr vál,
jen tak do stromů si foukal
a s listy jeho si jen hrál,
nechal vrány na sebe se koukat.

Jen tak do tmy začly padat kapky deště
a vítr sprchu měl,
a volal, ať jen prší ještě,
že strom si deštník zapomněl.

Do noci vítr jen tak lehce foukal,
jak asi zněla píseň má,
když do tmy tmavých stěn jsem večer koukal,
jak smutná je černá tma.

Vítr dokáže se i smát,
večer chodí se do oken lidem koukat,
a když někdo nechce jít spát,
začne do tmy na něj houkat.

Vítr umí i smutný být,
když nemá se s kým dívat,
a když je večer klid,
začne tiše zpívat.

/Lubomír Svoboda, 16 let, učiliště/

Duha

Děšť a slunce na obloze
kreslí oblouk duhový.

Duha je most, co spojí dvě místa,
most ze sedmi pruhů a barev složený.

Modrá - to je letní nebe,
fialová - šeřík vonící,
žlutá - patří žáru slunce,
oranžová - je jak oheň ve tmě zářící.

Červená - to jsou vlčí máky,
zelená - stromy kvetoucí,
bílá - je jak závoj z mlhy,
duha - je div divoucí.

/Jitka Maradová, 14 let, ZŠ Dr. M. Horákové/

Lachtani

Lachtani se mají
v jejich pěkném ráji.
Nemusí chodit do školy,
nemusí psát úkoly.
Neví, co je jednička,
ale ví, co je rybička.

/Barbora Svobodová, 9 let, ZŠ Náměstí/

Život

Vždyť zoolog to je pán,
u zvířat je zaměstnán.
Když lidé hubí ptáky, savce,
nevynechají pak ani dravce.

A co říká taková mula?
Ta ani rtem nepohnula.
A co říká medvěd Panda?
„Tady v zoo není sranda.“

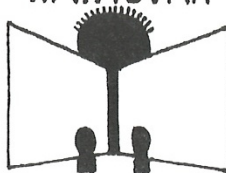
A co my a pralesy?
Zavolejte na lesy:
„Neničte tu naši Zemi,
vždyť i vy jste jejími členy!“

A ovzduší? To co dělá?
Matka země to věděla.
A taky všechno vidí,
co škody vzniklo pod rukama lidí.

Co takhle atomová bomba?
To je něco horšího než zubní plomba.
Vždyť celé lidské plémě
brzy zničí i zbylý kousek země.

/Milan Marek, 11 let, ZŠ E. Zátopka/

KOPŘIVNICKÁ
KNIHOVNA

/Michal Podžorný, 15 let, ZŠ 17. listopadu/

Strom

Ve sluneční záři
s obrovskou korunou stojí,
nechodí, neběhá,
jen tiše, nehnutě stojí.

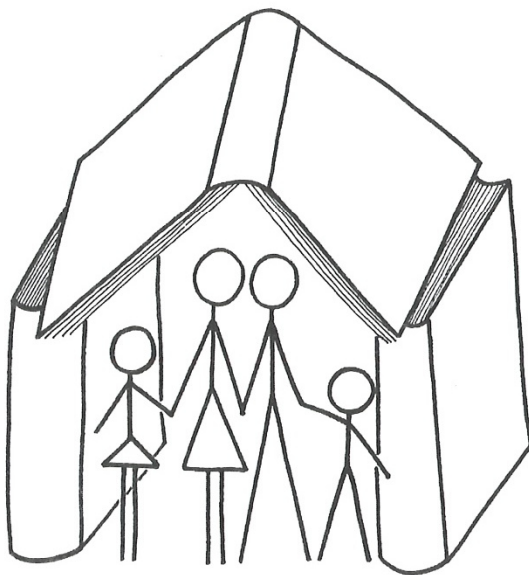
Občas mu vlasy pročechrá vítr,
pohraje si s jeho dlouhýma rukama,
kterýma dosáhne mnohdy až na zem.
To jsem z toho blázen.

Popsaný jsi celý nápisy
s vyznáním lásky
a kolem rostou sedmikrásky.

Tak vidíš,
nejsi sám,
vždyť přítel máš plný kraj.

/Zuzana Rutová, 14 let, ZŠ Alšova/

Ano, je to strom.
Strom, jehož pokladem je tráva,
luka, pole a lidé,
jenž k tobě chodí
a svěřují ti své pocity.

/Dana Blažková, 17 let, Obchodní akademie/

Ježek

Ježkovy zraky!
To jsou ale černé mraky!
Rychle, děti, schovejte se,
ať vás vítr neodnese!
Bouřka bude veliká,
ježka se však netýká.
Hned se stočí do klubíčka,
pichlavá je z něj kulička.

Ježkovy zraky!
Už jsou pryč ty černé mraky!
Ježeček se rozbaluje,
svůj čumáček vystrkuje.
Již je zase v plné kráse,
na sluníčko usmívá se.
A kdo ještě, děvčata?
Ježkové a ježčata!

/Lukáš Chromečka, 9 let, ZŠ Náměstí/

/Renata Hejduková, 15 let, ZŠ Náměstí/

Krtek a diamant

Krtek dělá cestičky,
má špinavé pacičky.
Jemu to však nevadí,
nějak si s tím poradí.

Něco našel, to je krása,
až mi nad tím srdce jásá.
Je to pravda, žádný klam,
já jsem našel drahokam!

Lesklý je a stříbřitý,
jak v sluníčku umytý.
Každý, kdo jej uvidí,
krtečkovi závidí.

/Andrea Kalužová, 9 let, ZŠ Náměstí/

Pět slonů

Šlo pět slonů
a šlo domů.
Potkali slona,
který jim řekl, co dělat doma.
A až jim to řekl všecko,
potkali zas sloní děcko.
Děcko sloní zase žvaní.
Žvaní všecko možné
i co není možné.
A když přišli domů,
divili se tomu:
„Proč nám nikdo u dveří
nepodává večeri?“

/Eva Kodoušková, 9 let, ZŠ Náměstí/

Vzhůru nohama

Jablko se válí do kopce,
atletiku dělá důchodce.
Knihu čtu ve tmě naprosté,
uprostřed pouště fikus vyrosté.
Krychle je pouhá placka,
projevem vlídnosti je velká facka.
Na stromě rostou jitrnice,
listnatým stromem je borovice.
Slunéčko sedmítečné má teček pět,
kolečko je hranaté, co je světem svět.

/Dana Hábová, 15 let, učiliště/

Moje reklamy pro 21. století

„Kupte si novou žvýkačku,
kousněte a objevte malou hračku.
Dělá bubliny jako balónek,
bublina praskne a je polepený celý salónek.
Bublina udělá prask,
to je žvýkačka od firmy Mlask.
Nová žvýkačka Bublina
s příchutí jablko, hruška a malina.

Moderní auta nadělají zápachu,
lidé po přechodech chodí ve strachu.
Občas to auto někoho zajede,
od místa nehody snadno odjede.
Kupte si náš systém brzdící
a uvidíte lidi směřící.

/Martin Drápal, 11 let, ZŠ E. Zátopka/

Děda

Minulou středu
potkal jsem dědu.
Potkal jsem ho na silnici,
měl sojčí pírkó za čepicí.

Šel z lesa rázně,
usmíval se krásně.
Prý tam viděl veverku,
byla rychlá, holenku!

Zahlédl i zajíce,
pelášili velice.
Na mýtině u buku,
stál jelen s laní po boku.

Že měl štěstí plný ranec,
nepotkal ho nikde kanec.
Vyplašil straku uličnici
a bažanta s bažanticí.

Sluníčko stálo vysoko
a domů neměl daleko.
I vidět bylo do dálky,
den to byl jako z čítanky.
Na nebi zpívali slavíci,
proto ten úsměv na líci.

/Eva Chalupová, 9 let, ZŠ Náměstí/

Naše třída

Naše třída zlobivá,
zlobí vždycky aspoň dva.
Někdy tři i třeba víc,
možná rozbijou si líc.

Kluci zlobí nejvíce,
berou holkám střevíce.
Holky, ty se brání,
někdy se i zraní.

V hodině jsme jako myšky,
zapojíme svoje šišky.
Učíme se písničky
a v češtině básničky.

Když přijdeme ze školy,
napíšem si úkoly.
A když žádný nemáme,
ne výlet se vydáme.

Když však někdy prší,
domů nepřijdeme suší.
Nezmokne však jedině,
ten kdo leží v peřině.

Další sloka už tu není,
to je celé vyprávění.
Jiné bude za pár let,
až budu mít vyšší věk.

/Markéta Mikundová, 10 let, ZŠ E. Zátopka/

Maminka

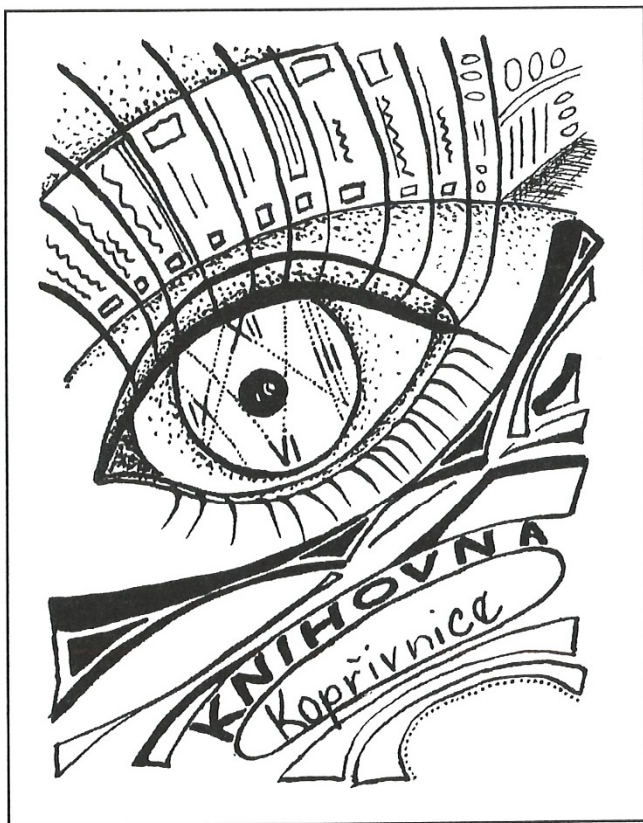
Mám tak ráda maminku.
Podávám ji květinu.

A ta její očička
jsou jako dvě sluníčka.

Květinka je z lásky,
má též žluté vlásky.

Svítlí, svítí na zemi,
zítra budou prázdniny.

/Nikola Šuhajová, 9 let, ZŠ Náměstí/

/Hana Pokludová, 15 let, ZUŠ Z. Buriana/

Jenom rok

Když odejde kamarád,
máš v srdci jenom zmatky.
To řekl jen: „Mám tě rád
a nebul, jsem za rok zpátky“.

Nepláčeš, už nemáš síly,
„Jdi a vrať se“, řekneš jen.
„Byl jsi vždycky hrozně milý,
ted' už běž a vzpomínej.“

Jaký budeš, až se vrátíš?
Budeš mě mít pořád rád?
V kasárnách tě možná zmlátí,
prožiješ si mnohý pád.

Maskáče tě skryjí v lese,
v kanadách ti ztěžkne krok,
za chvíli si svou zbraň neseš...
já vím, vždyť jsi pryč jen rok.

Po čase zvedneš ruku k přísaze
a zasnoubíš se s válkou.

Ted' už jsou všichni v obraze,
ty nebavíš se se zahálkou.
Věrnost slíbíš svojí vlasti,
nebudeš se litovat,
boj je pro tě vonnou masťou,
ten ted' budeš milovat.

Pevně sevřeš rudý baret,
výstřel raní tvoji hrud',
padáš jako domek z karet,
řekneš si : „Jen buď jak buď!“

Nejvíce tě ale raní,
po roce, když řeknou: „Jdi“.
Dost už bylo tvého hraní,
opustíš vojenské zdi.“

Přišels za mnou a pak hned:
„Upsal jsem se na pět let...“

/Martina Rysová, 13 let, ZŠ Alšova/

/Markéta Kubačková, 14 let, ZŠ 17. listopadu/

Sonet

Člověče, netrhej tu květinu.
Utrhneš a tvoje láska dodýchá.
Plakat budeš v její smrtelnou hodinu:
Inu, jsi krutý a sám. Ty a tvoje pýcha.

„Sem Bůh a Bůh je ve stavu úchylném.
Je v květině, v obraze, má sílu kopretin,
v hudbě je, je v rock'n'rollu poklidném,
ve filmu v dítěti a funí pervitin.

Zapomeň na lásku, hovado;
slyšíš čas, jak tiká?
Rozsviť si a na cestu mi kyň.

Poprosit za tebe nemá kdo,
Bůh tě prostě vítá,
rozsviť si a konečně už zhyň.

/Adam Kovář, 16 let, gymnázium/

/Martina Kociánová, 13 let, ZŠ 17. listopadu/

Moje město v roce 2100

Jsem v časovém pásmu a dostala jsem se do roku 2100. Je datum 48.15. Před několika roky byl vynalezen létající pohon. Tohle je nejúžasnější vynález z celého tisíciletí. Létá se na skejbortech po celém městě. Auta mají křížovatku na nebi a nesmí se dostat pod 200 metrů, aby nesrazila děti v tryskových botách. Děti mají vyučování ve vesmíru, učí se pořád o něm, protože už ví všechno o Zemi. Děti se učí od svých dvou let a končí školu v deseti letech. Dospělými jsou už v patnácti letech. Já se zrovna pokouším letět na skejbortu, ale nějak mě to nejde. Malé děti se mi smějí, jenomže zkuste jim vysvětlit, že jste z jiné doby a skoro z roku 2000. Hned bych tady zůstala, ale asi bych sem nezapadla. A jela jsem sem proto, abych potvrdila, že můj časový stroj funguje a není k zahoezení.

/Martina Štrbáková, 12 let, ZŠ E. Zátopka/

Ted' je rok 1998. Představuji si, že jsem v roce 2100. Přemýšlím, jaké by to bylo. Auta létají ve vzduchu jako letadla a vypadá to divně. Lodě plují stejně rychle jako trysková letadla. Všude jsou mrakodrapy. Není to tu hezké, protože je tady málo stromů, trávy a žádný park. Raději se zase přenesu do roku 1998. Nechtěla bych žít v roce 2100.

/Anna Ulrichová, 10 let, ZŠ Alšova/

Moje město v roce 2100 si představuji tak, že bude stálé více silnic a auta po nich budou jezdit na úplně jiný pohon. Aby lidé mohli bezpečněji přecházet přes cestu, budou na většině křižovatek místo přechodů podchody. Bude méně panelových domů, ale zato bude více rodinných domků s moderní mechanizací. Panelové domy nebudou mít všechny stejnou barvu, ale budou barevně odlišeny, budou se uzamykat kódovým zařízením. Elektrospotřebiče budou modernější, ale i cena bude vyšší. V mém městě bude také více lidí, obchodů a domů. Také zde bude více příležitostí k zaměstnání. Tatra bude naplno vyrábět kvalitní nákladní i osobní auta. Změní se téměř celé město, bude mít upravenější vzhled, čisté ulice a upravenou zeleň, spousty sportovišť i dětských koutků. Všem se zde bude lépe žít.

/Petr Kateřínák, 11 let, ZŠ 17. listopadu/

Dnes píší o tom, jak si představuji moje město Kopřivnici v roce 2100. Myslím si, že by mohlo v mé představivosti vypadat opravdu nádherně. Byly by tady starobylé domečky krásných tvarů a barev. Vedle nich by se do nebe tyčily krásné skleněné mrakodrapy. Lidé by byli dokonalí, moderní, inteligentní a hodní, ne jako v dnešní době. Nebyly by války. Zvířátka by měla své vesničky a domečky. Je to krásná představa.

/Barbora Gavláková, 11 let, ZŠ Alšova/

Moje město si představuji tak, že chudí lidé bydlí v krásných domech a bohatí v obrovském paneláku. Obchody jsou malé vesnice a prodavačky staré s dlouhými nehty, neumyté a neučesané. Lidé chodí různě barevní. Hlavu zelenou, jednu ruku červenou, druhou modrou, černé nohy a žádné boty. Automobily jezdí na vodu z kaluže a mají velmi zajímavé tvary. I stromy jsou suché, bezlisté, na kterých dozrává jen jeden plod. Chodníky z písku a cesty z ostrých kamenů. Místo trávy samé bodláčí. Na nebi létají létající talíře a z nich vystupují marťánci, kteří dětem nosí vitamíny. Tak takhle si představuji moje město v roce 2100.

/Martina Michálková, 11 let, ZŠ Alšova/

Ve svých snech si dovedu představit město Kopřivnici v jiné době. Chtěla bych, aby místo lidí byli spravedliví a hodní skřítki. Aby nekouřili a nepili alkoholické nápoje. Místo panelových domů by byly malé domečky v podobě nějaké houbičky. Aby se nekradlo a místo obchodů by byla velká čistá skladiště se vším zdarma. Auta by byla v podobě talířů na vzdušný pohon. Aby se nemuselo chodit, nasedli bychom do naběračky a napsalo se na počítač, kam chceme odjet a naběračka by nás odvezla. Hlavně, aby nebyly školy. Protože když by se někdo narodil, byl by chytrý a všechno by věděl. Tak bych si představovala město Kopřivnici v roce 2100. Možná se mi mé přání splní.

/Jana Pitrunová, 10 let, ZŠ Alšova/

/Martin Kvita, 12 let, ZŠ 17. listopadu/

Náše Kopřivnice

Kopřivnice je malé město,
slavné je však přesto.

Kopřivnička teče,
voda v ní se vleče.

V okolí je Morava,
která vodu rozdává.

Šostýn, malý hrádeček,
zbyl ho jenom zbyteček.

Červený kámen, je ho dost,
zbyl nám po čertovi pro radost.

Máme tu i „Malinu“,
to je dobře pro rodinu.

Zátopek v běhu vyhrává,
Kopřivnice se do cíle dostává.

Kopřivnici máme rádi,
já i moji kamarádi.

/Hana Helešicová, 12 let, ZŠ Dr. M. Horákové/

Strahlenberg

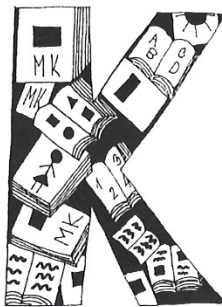
V letech dávno minulých
pán hrad si stavít dal.
Možná šest set, možná víc
let je pryč a čas jde dál.

Kdo byl ten šlechtic,
kdy do hrobu kles?
Proč dal hrad postavit,
nač břímě světa nes?

S jménem stejným pod hradem jest město
z nevědomě dlouhých let,
bratr krále markrabě Jan přesto
obrannou dal stavít zeď.

Snad stovky let již přeletělo světem,
Strahlenberg svou krásou nezáří,
jen hradby s věží, sráz porostlý skalokvětem,
dílo rukou navždy čas zmaří.

/Tomáš Socha, 12 let, ZŠ Sv. Zdislavy/

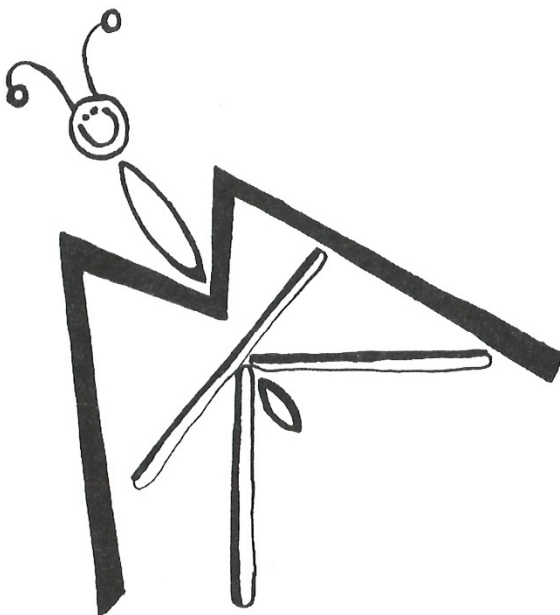

/Markéta Kubačková, 14. let, ZŠ 17. listopadu/

Kde jsem zvířátka nečekala

Všichni, kteří mě znají, dobře vědí, že mám ráda zvířátka a celou přírodu. Ze zvířátek mám ráda křečky, psy, kočky - a nejvíce miluji koně. Večer před 28. říjnem jsme s babičkou šly před kulturní dům na ohňostroj. Bylo tam plno lidí a hlavně tma, jen lampiónky svítily. Po chvíli čekání to začalo. Nejdříve mi to připomínalo peklo, oheň a kouř. Přitiskla jsem se k babičce a potom jsem ohňostroj prožívala po svém. Všechna ta světla ohňostroje se změnila ve velké přírodní divadlo. Už to nebyly hvězdičky, ale byly to rybky ve velkém akváriu a mávaly barevnými ploutvičkami. Tisíce bílých myšek hledaly před námi úkryt. Hejna světlušek se nad námi vznášela. Barevné květy, které rostou na louce. Nebo to byl načepýřený ocas páva? Také sépie se ukázala jak proplouvá mořem. Byla to krása a velký zážitek, i když jsem tam koně neviděla. Snad příště.

/Adéla Kotoučková, 9 let, ZŠ Náměstí/

/Martina Polášková, 13. let, ZUŠ MIS MUSIC/

Budíček s Filipem

Každý z vás, kdo viděl čincilu, musí uznat, že to je jedno z nejmilejších kožešinových zvířátek. My také máme jedno doma. Je milé, přítulné, s hebkým šedým kožíškem. Povím vám příběh, kdy se toto zvířátko změnilo v noční budík. Jednou v létě, navečer, kdy dával bratr Filipovi krmení, špatně zavřel dvířka. Nikdo si toho nevšiml. Až mne něco vzbudilo ze spánku. Zhlédl jsem, jak něco hrabe v bratrových věcech. Pohnul jsem se a začalo to pobíhat po psacích stolech. Tomáš rozsvítil. V tom okamžiku začala honička. Filip se lekl víc než my. Z klidného zvířátka se stala plachá šelma. Po krátké honičce jsme ji zahnali do kouta. Tam se nám podařilo Filipa chytit. Vrátili jsme ho zpět do klece a dobře zajistili. Potom mohl náš spánek pokračovat. Mám rád zvířátka, hlavně našeho Filipa, ale nemusí mě budit ve tři hodiny v noci.

/Martin Krhovják, 9 let, ZŠ 17. listopadu/

Jak jsme šli s Dejvinkou do lesa

Každé léto jezdívám k babičce a dědečkovi na vesnici. Chovají tam hodně zvířátek, ale nejraději ze všech mám pejska Dejvinku. Dejvinka je fenka německého špice. Je to krásný bílý pejsek, který si se mnou rád hraje a dovádí. Jednoho dne jsme se rozhodli, že půjdeme do lesa na houby. Šli jsme po pěšině, hledali hříbky, a ani jsme si nevšimli, že se nám Dejvinka ztratila. V tom okamžiku se hledání hub změnilo na hledání pejska. Chodili jsme po lese a volali, ale Dejvinka nikde. Smutní jsme se vraceli domů, ale jaké bylo naše překvapení! Pejsek už čeká u branky a vesele vrtí ocáskem! Byli jsme moc rádi, že jsme se všichni našli.

/Lumír Toman, 9 let, ZŠ 17. listopadu/

/Tomáš Hořelka, 12 let, ZŠ 17. listopadu/

Kocour Tom

Kocoura Toma jsme dostali od jedné paní z Lichnova. Měla celkem tři koťata. My jsme si vybrali kocoura, který byl rezavý s bílým břichem. Hned první večer si s námi začal hrát a vypadalo to, že si na nás zvykne. Nechtěl však být sám. Celou noc nás budil, skákal po nás a chtěl si hrát. Vůbec nepochopil, že v noci se spí. Ráno bylo v bytě všechno rozházené a Tom spokojeně podřimoval v tom velkém nepořádku, asi spokojený sám se sebou. Celá naše rodina se dala do uklízení a Tom mezitím klidně spal schovaný ve skříni. Jak se večer setmělo, kocour ožil. Ráno jsme zase všichni uklízeli. Tatka si s Tomem jednou nechtěl hrát, protože neměl čas a kocour mu to oplatil tak, že se vyčůral do rohu v chodbě. Tatka se na kocoura rozlobil a od té doby Tom tatku neměl rád. Dělal mu samé naschvály. Také mu drápkem probodl reproduktor. Za celý týden stihl shodit a rozbít téměř všechny květiny v bytě. I když jsme Toma měli rádi, musel zpátky ke své mamince kočce. Měl rád přírodu kolem rodinného domku, kde byl volný, a ne náš byt v panelovém domě.

/Adriana Štoudková, 10 let, ZŠ 17. listopadu/

Želva Žofka

Od kamaráda jsem dostala malou vodní želvu. Dala jsem jí jméno „Žofka“. Je malá, zelenohnědá, dáváme jí kousky zmraženého filé, nebo malinké živé rybičky. Vodu vyměňujeme co tři dny. Vždycky musíme želvu vyndat. Při jedné výměně vody jsem zapomněla dát želvu na své místo. Bráška Dany přišel ze školy a ptal se: „Kde je Žofka?“ Podívala jsem se a Žofku jsem neviděla a řekla jsem: „Asi jsem ji ráno zapomněla dát do akvária.“ Tak jsme začali všichni hledat, ale byla tak malá, že jsme ji nemohli najít. „Našel jsem ji“, zvolal tatínek, „je schovaná v rohu u postele“. Vrátili jsme ji tam, kam patří. Dali jsme ji najíst, protože měla velký hlad. „Příště si musím dát velký pozor a nezapomenout vrátit věci tam, kam patří.“

/Veronika Opatřilová, 11 let, ZŠ Dr. M. Horákové/

Drak

Co to letí po obloze?
Malovaný drak.
Myslíte si, milé děti,
že je jenom v pohádkách?

Podívejte! Právě letí,
letí těsně nad vámi,
snad chce dohnat rychlý vítr,
snad se předvádí jen před námi.

Zeleně je malovaný,
oči koulí do dálky,
kolem sebe pentle, mašle,
zuby má jak korálky.

Nebojte se! Není pravý,
zlý jak v každé pohádce.
Z papíru je vystřižený,
za chvíli nám zmizí v dálce.

/Petra Maradová, 10 let, ZŠ E. Zátopka/

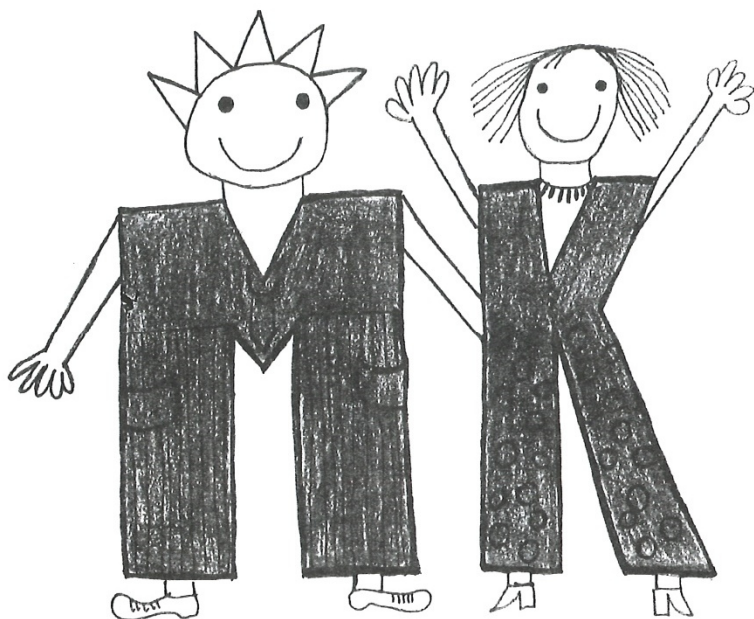

/Tomáš Hořelka, 12 let, ZŠ 17. listopadu/

Moje první láska

Jednou mě maminka vedla do jesliček do Štramberka. Ted' je tam pošta. Když jsem měla asi dva roky a hrála si na koberci s panenkou, kousl mě do ruky kluk, který se jmenoval Jirka. Kdyby tohle četl, asi by zuřil. Druhý den přišla odplata. Bylo to takhle: Nejprve jsem to vyzkoušela na mamce, když mě koupala. Když mě druhý den dovedla do jesliček a hráli jsme si s dětmi na dvoře, kousla jsem Jirku. Jirka to šel říct paní učitelce. Zamračila bych se, kdyby to šel doopravdy říct, ale on si šel hrát s jiným dítětem. Asi o rok později se do mě zamiloval a já do něj taky. Chodil se mnou do školky a do první a druhé třídy.

/Alena Kolibová, 10 let, ZŠ Alšova/

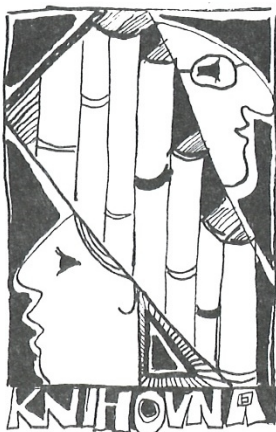
/Kristýna Kociánová, 13 let, ZŠ 17. listopadu/

Moje první láska

Jó, první lásky, ty pravé dětské lásky jsou ze všech nejhezčí. Vždyť právě děti nemají žádné starosti a snad proto lásku prožívají jaksi opravdověji, i když třeba ještě neví, co ta skutečná láska vlastně je. Samozřejmě, ani mně se první dětská láska nevyhnula a jsem moc ráda. Na svou první lásku vzpomínám vždy s úsměvem.

Jmenoval se Jakub. Přistěhovali se do našeho panelového domu ve stejnou dobu jako my. Známe se takříka od narození a i naši rodiče jsou dobří kamarádi. Dohromady jezdíme na dovolené, podnikáme různé výlety a akce. Vždycky si pomůžeme, i když to mezi námi někdy zaskřípe. Kuba a já jsme jako bratr a sestra. Měli jsme se strašně moc rádi. Někdy mi dokonce připadá, že ten soulad, harmonie a porozumění, které mezi námi vládlo, není ani v některých manželstvích. Byli jsme jednoduše dvojka k pohledání. Potom se ale něco zlomilo a Jakub se naprosto změnil. Pořád jsme se hádali, nadávali si, pomlouvali se, prostě bylo to strašné. Všechno tohle začal on a protože já jsem povaha, která si nenechá nic líbit a navíc mé kamarádství k němu zaplavila ohromná vlna nenávisti, oplácela jsem mu jeho sprosté narážky stejnou měrou. Nadával i mé nejlepší kamarádce Monice, a na svou stranu si přetahoval stále víc lidí. Tohle už bylo na mě trochu moc. Uvědomila jsem si, že tohle nemá žádný smysl, tudíž cesta nevede, a tak jsem vymyslela plán. Má ignorace ho bude dovádět k nepřičetnosti. A nechá toho. Byla jsem si dost jistá, že mi to vyjde, znám ho přece už nějaký ten pátek. A taky to vyšlo. Můj plán se vyplnil do poslední drobnosti. Po několika měsících, kdy jsme kolem sebe chodili po špičkách a jasně tím dávali najevo, že je nám ten druhý naprosto volný, se z nás zase stali nerozluční kamarádi. Dnes mám Kubu ráda jako svého bratra a nebo něco víc.....

/Veronika Kuběnová, 13 let, ZŠ E. Zátopka/

/Věra Urbanová, 14 let, ZUŠ Z. Buriana/

Moje první lásky

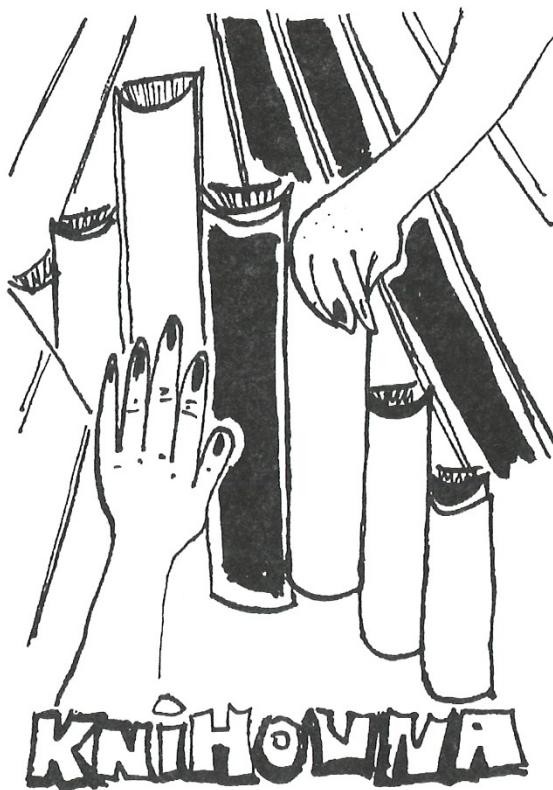
Asi se budete smát, když napíšete, že moji první láskou byl plyšový zajíc. Já měla asi čtyři roky, byla jsem strašně ufnukaná holka a jeho jsem objevila pod rozzářeným vánočním stromečkem. Klidně si tam seděl, zíral na mě zelenýma očima, měl veliké stojící uši a dlouhé nohy. Hned jsem věděla, že je můj. Jmenoval se Mikeš a brzy jsem si bez něj nedovedla představit jedinou noc. Noc, ve které se zdají krásné sny a my se nechceme probudit. V těchto snech jsem byla princeznou se zlatými vlasy, kterou obletovali krásní princové, pirátkou, která velí korábům plně naloženým zlatem a drahým kamením, vílou, která za svitu měsíce tančí na palouku a plní hodným dětem každé přání. Léta však plynula rychle dál a já Mikeše posadila na polici nad postel.

Mojí další láskou a ideálem se stal můj strejda. Byl starší snad o třicet let, ale protože mi přibýli dva sourozenci a rodiče na mě neměli tolik času jako dřív, bylo mi smutno. On byl tenkrát ještě svobodný. Chodil se mnou na bazén, na kolotoče, kupoval mi hamburgery, hranolky, zmrzlinu a další dobroty. Jezdili jsme spolu na vandry se stanem i tak pod širák. Bylo to vždy perfektní, bylo to fajn. Rodiče jsou vždy přísnější než strejdové a tety.

Když se překulilo moje první desetiletí, začala jsem se na svět dívat trochu jinak. Strejda byl pořád ještě fajn, ale už to nebylo jako dřív. Něco bylo jiné. Začali se mi líbit zpěváci a herci. V mých snech se objevovali podle toho, která písnička se mi právě líbila třeba v Esu, nebo na kterém filmu jsem byla v kině. Měli vše, o čem já jenom snila. Byli krásní, bohatí, úspěšní. Myslím si ale, že byli, jsou a budou pro mě vždy nedostižní. Byli a jsou krásným snem. I když, co bych dala za polibek od nich nebo pozvání na rande. Za nějakou perfektní večeři v dvanáctihvězdičkovém hotelu někde třeba v Monacu. Za plavbu na jachtě někde kolem Rajských ostrovů?

Někdy i celý svět. Ale jak se tak koukám kolem sebe a chci pochopit svět, i ti kluci, kteří chodí kolem mě, nejsou tak nejhorší. Nejsou ani slavní, ani bohatí, ale s některými se dá pěkně popovídat a jsou dobrými kamarády.

A tak nevím co je lepší: Žít ve snech, nebo si hledat svoje štěstí pevně na zemi?

/Věra Urbanová, 14 let, ZUŠ Z. Buriana/

/Petra Christovová, 14 let, ZUŠ MIS MUSIC/

obrázek na titulní straně: Kritýna Kociánová, 13 let, ZŠ 17. listopadu

vydala Městská knihovna Kopřivnice
Obránců míru 368, 742 21 Kopřivnice